A°. 1832. N°. 65.

SURINAAMSCHE COURANT.

DINGSDAG, DEN 14 AUGUSTUS.

Militair Bureau,

Den 11 Augustus 1832.

Door Z. E. de Gouverneur Generaal der N. W. I. Bezittingen, is benoemd tot *Koloniaal* Eerste Luitenant Magazijn-Meester der Artillerie en Genie te *Suriname*, de Heer HENDRIK BÖNNING, thans 2e. Luitt. Magazijn-Meester der Artillerie aldaar.

De Chef van den Staf,
R. H. ESSER.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

AMSTERDAM, 2 Junij.

De *Courrier Belge*, behelst het volgende artikel, onder het opschrift: *Ontruiming van ons grondgebied.* Om te bewijzen dat het stelsel van buitenlandsche politiek, zoo als het door onze Regering is goedgestemd in weerwil harer op het sorcekgestoelte gegeven beloften, niet voldoende zijn kan om ons aan de treurige gesteltenis te onttrekken, in welke de onvoorzigtigheid van den Heer de Weijer ons heeft geplaatst, hadden wij gezegd, dat, indien wij niet de jongste akten van dien plenipotentiaris verloochenden, hetwelk wij nog aanraden zoo spoedig mogelijk te doen, wij zouden moeten wachten op den uitslag der nieuwe onderhandelingen en op het sluiten van een traktaat met Holland, alvorens het, door ons krachtens de 24 artikelen in eigendom bezeten regt te kunnen uitoefenen, om, namelijk, de Mogendheden op te eischen tot het doen ontruimen van ons territoir, en krachtens onze neutraliteit het zelf te doen ontruimen.

Er zijn lieden die deze stelling bestrijden, en die beweren dat de Citadel van Antwerpen door de Mogendheden tot Belgisch territoir erkend zijnde, niemand het regt heeft ons te beletten alle de ter onzer magt staande middelen te bezigen, ten einde de Hollanders er uit te verjagen. Die meening is ook de onze, en wij hebben dezelve toegelicht in het artikel waarin wij bewezen dat het juist om de wille onzer neutraliteit was, dat wij het regt hadden de vijandelijkheden te hervatten. Maar men moet zorg dragen dat niet, door dergelijke verbindtenissen als die, welke onze plenipotentiaris te Londen heeft op zich genomen, en die nog niet officieel zijn *verloochend* geworden, de conferencie binnen nog engere grenzen de uitoefening van het regt beperke, hetwelk wij hebben om met de wapens in de vuist den eerbied af te dwingen, welken men verschuldigd is aan de onschendbaarheid van ons grondgebied.

Men zegt ons dat de regten van eigendom, welke Belgie op de Citadel van Antwerpen heeft, door de Mogendheden zijn erkend; maar waar vindt men dan die erkenning? In het traktaat der 24 artikelen? Trouwens ja, indien krachtens dit traktaat de Mogendheden ons en Hollands toetreding tot hetzelve en de ontruiming van het Antwerpsch Kasteel gewaarborgd hadden, zouden wij metterdaad wel het regt gehad hebben om van die Mogendheden de vervulling dier beide beloften te eischen, onmiddelijk na het uitwisselen van alle de ratificatien; of wel, om, indien zij zelve hare verbintenissen niet nakwamen, zelven het traktaat te voltrekken. Doch heden is de gesteltenis voor ons niet meer dezelfde; ten gevolge der voorbehoudingen, welke wij hebben aangenomen, bestaat het traktaat nog niet, hetwelk in den eersten aanleg niets anders moest behelzen dan de 24 artikelen, en van welks sluiting ons regt afhangt om de voltrekking der overeenkomst van 15 November te eisschen; dit tractaat bestaat daarom nog niet, dewijl deszelfs voornaamste bepalingen weder tot kwestiën zijn herleid; en dienvolgens, wanneer wij niet eindelijk eene krachtdadige beslissing nemen, zullen wij wel gedwongen zijn, om geweer-in-arm te blijven staan, tot op de beslechting van alle de nieuwe moeijelijkheden, die zullen komen opdrijven in de onderhandelingen van welke noch het einde, noch de uitslag is te voorzien.

Niet overigens dat wij meenen zouden, dat het gouvernement aan de besluiten der Conferencie meerder gewigts te hechten hebbe, dan zij verdienen. Indien hetzelve integendeel zich voornam om geene verbindtenissen meer te eerbiedigen, die aan hetzelve door list of door bedreiging zijn afgeperst, en indien hetzelve b. v. besloot om Holland te gaan aanvallen, zonder te onderzoeken of op grond van dit of dat Protokol hetzelve er het regt niet toe hadde, zouden wij de eersten zijn om deszelfs handelwijze toe te juichen. Maar eindelijk voor eene natie zoo als de onze, is het reeds genoeg in haar nadeel hare zwakheid te hebben, zonder dat men behoeve den schijn van het goede regt aan de zijde harer tegenstrevers over te brengen; en bovendien is het ook noodzakelijk dat wij geene der gevolgen uit het oog verliezen, hetwelk voor het land de misslag van deszelfs ambassadeur kan hebben, ten einde niet vervolgens onze ministers op grond daarvan beweren kunnen dat wij het regt verloren hebben, om door de kracht der wapenen, het ontruimen van ons grondgebied te eischen.

FRANKFORT, den 29sten Mei.

De tijding, dat de Pauselijke regering troepen naar Ancona zou zenden, om haar gezag te handhaven, heeft aldaar de grootste ontevredenheid verwekt. De liberalen, die derwaarts de wijk genomen hebben en misschien niet zonder reden voor vervolging vreesden, geraakten in woeden. Zij gaven den generaal *Cubières* te kennen, dat zij niet voornemens waren zich ongewapend in handen hunner vervolgers over te geven, maar liever hun leven duur wilden verkoopen. Eene schare dezer vlugtelingen trok gewapend de stad uit, tastte op den naar Osimo een post gendarmen aan, verstrooide ze en ontwapende eenigen derzelven. Het getal misnoegden nam toe, en men zag bloedigen tooneelen te gemoet. De generaal *Cubières* sloeg voor, om degenen die in gevaar van vervolging waren te redden en ze op Fransche schepen te laten overbrengen. Gelukkiger wijze kwam de zoon van den graaf *St. Aulaire* met betere tijdingen aan. Voorbehoudens zijn gezag, gaf het Roomsche hof te kennen, geene troepen te zullen zenden, beloofde eene amnestie en bepaalde, dat slechts vijf gendarmen dagelijks tot de politie-dienst zouden gebruikt worden.

— De jongste berigten uit Hessen-Kassel toonen, dat de misnoegheid in dit keurvorstendom nog niet verminderd is, maar veeleer nog toeneemt. Men klaagt inzonderheid over het achterblijven van wetten, welke men geschikt oordeelt om de welvaart des lands te bevorderen.

— Volgens brieven uit Weenen, van den 20sten dezer, verlang de Fransche regering, dat de hertogin van *Berrij* hare bestendige woonplaats niet in Italie vestige, en zou zij aan hare agenten in de onderscheidene Italiaansche staten daaromtrent reeds instructien gezonden hebben.

— Volgens berigten uit Konstantinopel, van den 25sten April, was er bij de leden van den divan, na ontvangst der jongste tijdingen van het oorlogstooneel in Sijrie, eene groote verslagenheid zigtbaar, en was er order gegeven, om dadelijk een aantal oorlogschepen derwaarts af te zenden. — Hieruit zou men moeten afleiden, dat de tijding der overwinning, door *Ibrahim*-pacha op de troepen van den Grooten Heer behaald, zich bevestigt.

PETERSBURG, den 26sten Mei.

Laatstleden Zondag, den 13den dezer, is door Zijne Majesteit, in het winter-paleis, in een plegtig gehoor ontvangen de deputatie uit het koningrijk Polen, welke gekomen was, ten einde Hoogstdenzelven onderdanig den dank der ingezeten van dit koningrijk te betuigen, voor de verleende amnestie en andere gunstige beschikkingen ten hunnen behoeve. De aanspraak, bij deze gelegenheid door de deputatie gedaan, heeft de Russische minister van binnenlandsche zaken, op last van den Keizer, beantwoord, in de Russische taal.

— Z. M. de Keizer en Koning heeft, ten gevolge van het besluit, waarbij de Poolsche armee met de Russische ineengesmolten wordt, nader bepaald, dat de dienstijd vijftien jaren zal duren. Bij de berekening van dezen tijd zal niet in aanmerking komen de dienst bij het leger der opstandelingen, doch wel de vroegere.

— De stedelijke regering van Warschau heeft, bij een berigt in de dagbladen, het

uitgestrooide gerucht tegengesproken, dat de politie op eene gewelddadige wijze kinderen zou laten opligten. De municipaliteit heeft alleen van hooger hand aanschrijving ontvangen, om weezen, die geene woonstede, geene bescherming en middelen van onderhoud hebben, op te nemen en te verzorgen.

— Te Alexandria is een legerberigt bekend gemaakt omtrent de gevechten, welke in den omtrek van Tripoli hebben plaats gehad. *Osman*-pacha, die van Haleb in Latakia (Laodicea) aangekomen was, had zich met eenige duizend man naar Mineh, 1½ uur van Tripoli, begeven met oogmerk om deze stad aan te vallen. Hij deed werkelijk twee aanvallen, doch werd door de bezetting teruggeslagen. De Egyptische kolonel *Dries Beij*, die met de verdediging der haven belast was, door eenen blinde ijver weggesleept, vervolgde den vijand met een bataljon van 5 of 600 man. Dit bataljon ging bij eene ontmoeting met den vijand verloren. Deze, daardoor aangemoedigd, tastte na verloop van vier of vijf dagen, Tripoli weder aan. Hij stiet echter andermaal het hoofd en moest naar zijne legerplaats terugtrekken. *Ibrahim*-pacha, de zoon des Onder-Konings van Egypte, van deze aanvallen verwittigd, brak, met een genoegzaam aantal geregelde ruiterij en infanterie, van van St. Jean d'Acre op en begaf zich naar Tripoli. Bij zijne aannadering sloeg *Osman*-pacha dadelijk op de vlugt, en liet de gansche legerplaats, met tenten munitie geschut levensmiddelen enz. alsmede de gekwetsten, in handen der overwinnaars. Zijne geheele armee heeft zich verstrooid.

— Volgens berigt van het eiland St. Michaël, van 16 Mei, had *D. Pedro* destijds reeds 11,000 man zijner expeditie aldaar verzameld, en verwachtte men, dat zijne geheele krijgsmagt, bestaande uit 15000 man troepen, en 2500 engelsche en portugesche zeelieden, den 26sten dier maand onder zeil zoude wezen naar Portugal. Men vleide zich steeds, dat, wanneer *D. Pedro* zich op de portugesche kust zoude vertoonen, hij aldaar veel bijval zoude vinden.

MENGELWERK.

DE ULTRA LIBERALE KRUIDENIER.

In 1830 woonde te *Parijs*, in de straat *Saint* . . . . zeker welgesteld, knap, vlijtig en zich altijd op den verkoop van bij uitstek goede waren met hart en ziel toeleggende kruidenier, met name BONASSIN, die bij al de gunsten, hem door vrouw Fortuin toebedeeld, ook nog het voorregt had, eene goede, verstandige vrouw te bezitten. Met zulke geluksgoederen dankbaar tevreden, smaakte hij eenige jaren al de genoegens van een onbekommerd, vrolijk burgerleven, schoon de huwelijksmin hem tot hiertoe nog maar ééne nakomeling, eene lieve dochter, had gegeven. Alle dienstmaagden uit zijne drukke buurt, en daaronder eenige uit de eerste Parijsche huizen, stroomden dagelijks naar zijnen netten, welgesorteerden winkel, die den roem van de beste suiker en koffij van geheel *Parijs* had; hetgeen, gevoegd bij zijne eerlijkheid in het geven van goed gewigt, overeenkomstig zijne aangenome leus, op zijn uithangbord te lezen: *de goede trouw*, hem meer en meer toenemende winsten verschafte, en hem in de noodzakelijkheid had gesteld om er drie knechts op na te houden. Kortom, BONASSIN ging het volkomen wel.

Maar, gelijk het met alle Adams-kinderen gaat, onze goede kruidenier had, bij vele goede hoedanigheden, één hoofdgebrek, en dat gebrek wikkelde hem ongevoelig eerst in kleine, daarna in groote en eindelijk in onherstelbare onheilen. Noch de raadgevingen zijner ware vrienden, noch die zijner verstandige vrouw, konden hem overtuigen, dat hij al te ligtgeloovig was en zich te veel liet opwinden door het bij uitzondering greetig lezen der ultra-liberale dagbladen, en alles voor waarheid aan te nemen, wat hem die opdischten. Thans, van zijne dwaling genezen, betreurt hij zijne onvergefelijke zwakheid, maar te laat; schoon de schets zijner noodlotsgeschiedenis voor velen nuttige wenken bevat en juist daarom in deze dagen lezenswaardig mag genoemd worden. Zij is verkrijgbaar te *Parijs*, bij de gebroeders GAUME, in de straat *du Pot-de-Fer*, en bij DENTU, *Paliays-Royal*, *Gallerie d'Orleans*. Het lust ons er eenige punten uit over te nemen.

BONASSIN werd, onder de regering van het voormalige gouvernement, een allerwarmste liberaal en hevig vijand van adel en geestelijkheid. Hoewel anders goedhartig van inborst en zoodanigen afkeer van bloedstorten hebbende, dat het hem eene onmogelijkheid zou geweest zijn om een kip den hals af te snijden, geraakte hij, bij het spreken over het jezuitismus, menigmaal in zulk eene woede, dat hij er alsdan geene gewetenszaak van zou gemaakt hebben den eersten den besten onder zijne sterke banden komenden Loyolist een hoofd kleiner te maken. Maar het was den anders eerlijken man, die nooit iemand bedroog, te vergeven; want men had *hem* bedrogen en tot het omhelzen eener dolzinnige vrijheidsleer gebragt, die geenen tegenstand duldt en alles aan haren ijzeren wil tracht te onderwerpen; het was de geest der ultra-liberale dagbladen, die hem tot een der uitzinnigste aanhangers der revolutionnairen vervormd had. Even als de hedendaagsche Royalistische dagbladen dagelijks vuur en vlam tegen het bestaande gouvernement uitbraken en geene middelen onbeproefd en geene kunsten onaangewend laten, om hetzelve gehaat te maken, zoo woedden en zochten de omwentelingsgezinde journalen, ten tijde der Bourbonsche regering, *Frankrijk* te overtuigen, dat het met een' KAREL X ten val neigde, en de omverwerping van zijnen troon dure pligt was voor elk, die zijn vaderland lief had. Of BONASSINS vrouw hem al gedurig voor oogen hield, dat die bladen de zaken altijd uit het gezigtspunt van partijwoede bekeken, en het beter was zich met zijnen winkel dan met clubisten op te houden: vergeefs! « Eens, twee-, drie en nogmaal — was dan zijn antwoord — kunnen de journalen wel onwaarheid vertellen, maar geen drie honderd vijf en zestig maal in een jaar. Mijne dagbladen bedriegen mij niet en mijne liberale vrienden kunnen mij niet misleiden. Ons licht wordt langzamerhand uitgedoofd; de aristocraten leggen het er op toe, om ons burgers tot slaven te maken! En dat zou ik dulden? Ik, koopman in het groot en klein? Neen! eene heilzame revolutie is het, waaraan ik met kracht en geweld moet mede werken! » « Maar mijn goede man! » hernam dan zijne vrouw — heeft ons, gedurende de jaren van ons huwelijk, onder het bestaande gouvernement, niet alles mee geloopen? gaat het ons niet bij uitstek wel; is onze winkel niet gerenomeerd; hebben wij niet zoo veel debiet, dat gij zelfs drie knechts in uwe dienst hebt moeten nemen? » « Dat is waar, — hervatte hij — maar eene revolutie zal ons nog meer voordeel aanbrengen; weldra zullen wij zes knechts moeten hebben. De handel zal hoe langer hoe meer bloeijen door een liberaler stelsel en minder drukkende lasten. »

Zoo ging het met BONASSIN tot dat de gezegende Julij revolutie aanbrak. Men geloove echter niet, dat hij zich met de voorvechters in het gelid stelde, verre daarvan daan, onze winkelier behoorde tot het getal der schreeuwers, niet tot dat der martelaren. Hoe heethoofdig ook van ziel geworden; hij achtte het bij het bulderen van het kanon, het opwerpen van barricades en het bestrijden der roijalistische troepen veiliger zich in zijnen kelder op te sluiten en daar den afloop der zaak af te wachten, dan zijn dierbaar leven in gevaar te stellen. Nog nauwelijks klonk dan ook de overwinningskreet der Julij-helden den onder den grond vertoevenden kruidenier in de ooren, of hij kwam gerust, verheugd, en leve de vrijheid! roepende, uit zijnen duisteren schuilhoek te voorschijn. — De *Marseillaise* en *Parisienne* werden weldra zijne geliefkoosde volks liederen, en BONASSIN liet niet na, dagelijks zijne clubs-vrienden te bezoeken en met hen op den bloei der revolutie te drinken en te klinken.

Intusschen ondervond hij langzamerhand eene schroomelijke vertraging in de voldoening zijner uitgegeven rekeningen en der meeste in zijne anders wel voorziene portefeuille berustende acceptaties; hetgeen hem reeds menigen slapeloozen nacht begon te kosten. Hij vernam van dag tot dag het bankroetspelen van menigen hem aanzienlijke sommen schuldigen klant; zoodat de dierbare revolutie hem die tevredenheid begon te ontnemen, welke hij te voren zoo ongestoord had genoten. Tot overmaat van ramp, gingen eenige zijner huurders, (want BONASSIN bezat ook onroerende goederen) met de noorderzon verhuizen, en lieten hem om de huurpenningen zuchten. Gedurende zijne voordeelige dagen had hij eene goede som in de 5 pCt. belegd tot bruidschat voor zijne beminnelijke dochter; weldra drong de nood hem, dat kapitaal aan te spreken en zijn papier, met groot verlies, tot geld te maken. Ook dit viel hem zuur en hij begon maar al te duidelijk in te zien, dat de revolutie hem zeer duur te staan kwam.

Wat zijne nering betrof, in plaats van knechts-verdubbeling werd hij spoedig tot vermindering genoodzaakt, en kon zelfs, na verloop van drie maanden, er naauwelijks één meer op na houden. Om kort te gaan, zoo snel hij vroeger in voorspoed en fortuin had toegenomen, zoo had ging onze goede kruidenier nu achternit, tot dat hij eindelijk, na veelvuldige onaangename ontmoetingen ondervonden te hebben; en men hem reeds eenmaal, als verspieder of verklikker, een duchtig pak slagen had toebedeeld, werd hij eindelijk, om zijne al te luidruchtig uitgekraamde gevoelens, door een' hem vijandigen buurman, als republikeinschen clubits aangeklaagd; zoodat hij nog dienzelfden dag vier politie inspecteurs zijne woning zag binnenkomen, die ongelukkig, bij het doorsnuffelen zijner secretaire, eenige revolutionnaire dagbladen, carricatures, en door zijne correspondent geschrevene brieven vonden, waaruit men genoegzame bewijzen meende te putten voor de echtheid der beschuldiging. Naar *St. Pelagie* overgebragt, kreeg hij weldra gelegenheid, om bedaard over zijn onheil en dwaasheden na te denken. Een hartstogtelijk voorstander der vrijste vrijheid geweest zijnde, beklaagde hij zich hier niet weinig over haar gemis. Gelukkig werd hij vrijgesproken voor het geregt; maar de noodlottige toestand waarin de geliefkoosde en zoo vurig te gemoet geziene revolutie hem gedompeld had, was het verbeteringsmiddel; dat hem voor altoos van alle partijzucht genas, en een ultra-liberalismus in den diepsten afgrond deed verwenschen; aan welks rampzaligen invloed hij het verlies zijner bezittingen en van een gelukkig uitzigt in de toekomst te danken had.

ADVERTENTIEN.

SCHEEPS-TIJDING.

BINNENGEKOMEN.

Den 9den dezer, het Nd. Am. Schip *Caroline*, Kapt. MYKEL à PARSONS, van *Glouchester*.

Ter Drukkerij van de Erven C. J. FUCHS.